

mands forpligtelse til at fremlægge dokumenter (editionspligt – kap. 28) efter justitsministeriets opfattelse ikke kan tillægges nogen direkte betydning i den foreliggende sammenhæng. Reglerne om det offentliges vidne- og editionspligt synes mest nærliggende at måtte opfattes som en begrænsning af myndighedernes tavshedsret, og begrænsningen i vidne- og editionspligten kan derfor næppe tages til indtægt for, at der gælder en egentlig tavshedspligt. Hertil kommer, at de nævnte bestemmelser i retsplejeloven også gælder for behandlingen af rent civilretlige tvister, hvor udlevering af dokumenter fra en offentlig myndighed eller afvigelse af vidneforklaring fra en offentligt ansat om forhold, der er undergivet tavshedspligt, som følge af den for den borgerlige retspleje gældende forhandlingsmaksime synes at måtte sidestilles med udlevering af de pågældende oplysninger til private snarere end til anden offentlig myndighed.

Sammenfattende er det herefter justitsministeriets opfattelse, at en forvaltningsmyndigheds udlevering – eventuelt i form af udlån af aktstykker – til en anden forvaltningsmyndighed af oplysninger, som må skønnes at have betydning for den anden myndigheds virksomhed, herunder for en afgørelse, som den anden myndighed skal træffe, i hvert fald som hovedregel ikke vil kunne anses for stridende mod den almindelige tavshedspligt efter straffelovens § 152 og § 264 b.

5. De almindelige bestemmelser om tavshedspligt, der er omtalt i det foregående, suppleres af et forholdsvis stort antal tavshedspligtsforskrifter i særlovgivningen. Begrundelsen for indsættelsen af sådanne forskrifter i særlovgivningen kan være forskellige. De kan være motiveret af et ønske om at skærpe strafferammen eller om at pålægge også andre end den personkreds, der er omfattet af de nævnte bestemmelser, en lovbestemt tavshedspligt; men typisk er særlovgivningens bestemmelser om tavshedspligt begrundet i et ønske om at præcisere genstanden for tavshedspligten efter straffelovens § 152, der, som nævnt ovenfor under pkt. 2, ikke i sig selv indeholder en sådan præcisering. Særlovgivningens tavshedspligtsforskrifter af denne type tjener til udfyldning af straffelovens § 152 ved at indeholde en nærmere angivelse af, hvilke typer af oplysninger

der er undergivet tavshedspligt efter den nævnte bestemmelse.

Den her antydede sondring mellem lovgivningens almindelige og specielle bestemmelser om tavshedspligt er lagt til grund ved udformningen af § 7 i lov om offentlighed i forvaltningen. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»§ 7. Pligten til at meddele oplysninger er begrænset af lovgivningens bestemmelser om tavshedspligt for personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv. Dette gælder dog ikke, for så vidt angår den almindelige tavshedspligt efter straffeloven, tjenestemandsløvgivningen og kommunale tjenestemandsvedtægter.«

Det fremgår af forarbejderne til denne bestemmelse, der med redaktionelle ændringer svarer til § 7 i det af offentlighedskommissionen udarbejdede lovudkast, at der med henvisningen i § 7, 2. pkt., navnlig sigtedes til straffelovens § 152 og § 264 b (tidligere straffelovens § 263, stk. 2) samt til tjenestemandsløvens § 10, stk. 2, og tilsvarende regler i kommunale tjenestemandsvedtægter, se offentlighedskommissionens betænkning side 68 og F.T. 1969/70 tillæg A, sp. 593 f. og tillæg B, sp. 2128 f. Det må imidlertid antages, at bestemmelsen i § 7, 2. pkt., hvorefter visse regler om tavshedspligt må vige, når der fremsættes begæring om aktindsigt efter offentlighedsloven, herudover omfatter bestemmelser i særlovgivningen, der alene foreskriver tavshedspligt efter tjenestemandsløvens § 10, stk. 2, og/eller straffelovens § 152 *uden nogen nærmere angivelse af tavshedspligtens omfang*, jfr. således F.T. 1969/70 tillæg B, sp. 2129 f. og forudsætningen herom i offentlighedskommissionens betænkning side 211.

Bestemmelsen i § 7, 1. pkt., må herefter antages at omfatte bestemmelser i særlovgivningen, der ud fra særlige hensyn har fastsat tavshedspligt *med hensyn til visse nærmere angivne forhold*. Sådanne bestemmelser udelukker anvendelse af offentlighedsprincippet. Dette gælder, selvom bestemmelserne, for så vidt angår strafferammer, henviser til straffelovens § 152 eller § 264 b, jfr. F.T. 1969/70, tillæg B, sp. 2130.

I offentlighedskommissionens betænkning er som bilag 10 (side 211 f.) optaget en oversigt over specielle tavshedspligtsforskrifter, der ville udelukke adgangen til aktindsigt